

Proloog

Aan het einde van een lange dag, waarin Mart en Ellen het huis van hun overleden vader hebben leeggehaald, vinden zij bovenin de kast een oude schoenendoos. Voorzichtig halen zij die van de plank, nemen het deksel eraf en stuiten op een verzameling foto's, tekeningen en schriftjes uit hun vaders jeugd.

'Kijk, vader in zijn schooluniform.'

'En hier nog enkele trouwfoto's van opa en oma.'

Op één foto is te zien, hoe vader als jonge kleuter in een wit pakje met hoed, aan de hand tussen zijn beide ouders inloopt. Hij moet eind jaren twintig zijn gemaakt - op de Coolsingel of Meent - met de typische mode uit die tijd. Het meest opvallend is, hoe opa en oma allebei een andere kant uit kijken.

Op het moment dat ze alle foto's hebben doorzocht, vinden zij tussen vaders schriftjes een dichte enveloppe. *Aan Neeltje*, staat er met blauwe krulletters op geschreven, meer niet.

'Die is nog aan oma gericht, durf jij die open te maken?'

'Nee, eigenlijk niet, jij?'

'Ja, doe maar, ik ben eerlijk gezegd wel benieuwd van wie die brief afkomstig is.'

Voorzichtig en met trillende vingers opent Mart de enveloppe en haalt een handgeschreven brief tevoorschijn, leest hem zorgvuldig door en overhandigt hem zwijgend aan zijn zus. Die begint vol verbazing te lezen en zwijgt. In de enveloppe zit ook een zwart-witfoto met kartelrand, van een man in overall, staande voor een schip aan de

kade met op de achterkant in dezelfde sierlijke letters: *Manuel, Rotterdam 1926.*

Beiden weten niet wat ze moeten zeggen. De brief en de foto roepen veel vragen bij hen op. *Wie is Manuel, waar kent hij oma van en waarom moest hij halsoverkop terug naar Portugal?*

Ellen stopt de brief terug in de doos en vraagt of zij die mee naar huis mag nemen. Mart knikt en moet denken aan zijn vader. *Waarom heeft hij die brief al die tijd bewaard, zonder hem ooit te hebben geopend? Wie was zijn vader, heeft hij hem eigenlijk wel zo goed gekend?* Vragen, die Mart hem niet meer kan stellen.